

## Джим Бъчър - „Летният рицар“

В деня, в който Белият съвет пристигна в града, от небето заваляха жаби.

Излязох от Синята костенурка, моят раздрънкан стар фолксваген, и примижах под светлината на яркото юнско слънце. Паркът „Лейк Медоу“ се простираше малко на юг от деловия център на Чикаго, надалече от бреговете наезерото Мичиган. Дори в горещините, каквито имаше напоследък, паркът обикновено беше пълен с хора. Но сега беше пуст, ако не се смяташе една несигурно пристъпваща възрастна дама с пазарска количка и дълга дреха. Още нямаше пладне, а вече се бях сварил в анцуга и тениската си.

Огледах парка още веднъж, после направих две крачки към тревата и веднага получих удар по главата от нещо дребно и влажно.

Потрепнах и се плеснах по косата. Нещо се плъзна по лицето ми и падна на земята в краката ми. Жаба. Не от най-едрите, спокойно можеше да се събере в дланта ми. Остана неподвижна няколко секунди, после извряска и се отдалечи с подскоци, залитайки, сякаш е пиана.

Огледах се и видях още жаби по земята. Много жаби. Колкото по-навътре в парка навлизах, толкова по-гръмогласно ставаше квакането им. Пред очите ми още няколко от земноводните изпопадаха от небето, сякаш всевишният ги изсипваше отгоре през улей за пране. Навсякъде наоколо подскачаха жаби. Още не бяха покрили плътно земята, но нямаше как да не ги настъпвам. Някъде през около секунда се чуваше тупкане от ново приземяване.

Квакането им наподобяваше глъчката в препълнена зала.

– Странно, нали? – попита развълнуван глас. Обърнах се и видях нисък, широкоплещест младеж, който вървеше към мен с уверена походка. Били Върколака носеше клин и черна тениска. Преди една или две години екипът му щеше да скрива петнайсет-двайсет килограма наднормено тегло. А сега скриваше мускулатурата, появила се в замяна. Той ми подаде ръка, усмихвайки се. – Какво ти разправях, Хари?

– Били – отвърнах аз. Той така ми стисна ръката, че чак изпука. Или просто не си знаеше силата. – Как вървят нещата при върколаците?

– Все по-интересно – каза той. – Напоследък, докато патрулираме, попадаме на много странни неща. Като това. – Той махна с ръка към парка. На няколко фута от нас падна още една жаба. – Така че решихме да повикаме магьосник.

Патрулират? Шибани виджиланти, Батмане.

– А някой от обикновените хора идвал ли е тук?

– Не, ако не смятаме няколко метеоролози от университета. Казаха, че имало торнада в Луизиана или там някъде и че бурите сигурно са докарали жабите тук.

Изсумтах.

– А ти смяташ, че магията може да обясни по-добре всичко това?

Били се ухили.

– Не се притеснявай. Сигурен съм, че няма да мине много време, преди да се появи някой, който да го обяви за мошеничество.

– Хм. – Отидох при костенурката и се порових в багажника отпред. Върнах се с найлонова раница, от която извадих два малки платнени чувала. Подхвърлих единия на Били. – Хвани няколко жаби и ги пъхни тук.

Той улови чувала и се намръщи.

– Защо?

– За да се уверя дали са истински.

Били повдигна вежди.

– Мислиш, че не са ли?

Погледнах го накриво.

– Виж какво, Били, просто го направи. Не съм си доспал, не помня кога за последен път съм ял топла храна и имам да свърша куп работа до довечера.

– Но откъде накъде да не са истински? Изглеждат като истински.

Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да потисна раздражението си. Напоследък това не ми се удаваше лесно.

– Може да изглеждат истински на вид и при допир, но не е изключено да са просто имитации. Направени от материята на Небивалото и съживени чрез магия. Надявам се да е така.

– Защо?

– Защото в такъв случай всичко това ще означава, че на някоя фея ѝ е станало скучно и е решила да извърти някой номер. Правят го понякога.

– Добре. А ако са истински?

– Ако са истински, значи, нещо се е объркало.

– Какво по-точно?

– Нещо сериозно. Дупки в тъканта на реалността.

– А това лошо ли е?

Погледнах го.

– Да, Били. Много лошо. Това ще означава, че приближава нещо голямо.

– Но ако...

Търпението ми се изчерпа.

– Нямам нито време, нито настроение да изнасям лекции днес. Затваряй си плювалника!

Били вдигна ръка в успокоителен жест.

– Добре, човече. Както и да е. – Той закрачи до мен през парка, като от време на време се навеждаше да вдигне някоя жаба. – Та аз... въз... радвам се да те видя, Хари. С останалите се чудехме дали няма да искаш да наминеш през уикенда да се социализираме.

Аз също се наведох да вдигна една жаба и го погледнах с подозрение.

– Какво да правим?

Той ми се ухили.

– Да поиграем „Арканос“, човече. Кампанията се развива много яко.

Ролеви игри. Издадох едносричен звук. Възрастната дама с пазарската количка премина покрай нас, колелцата скърцаха и се клатушкаха.

– Сериозно, това е страотно – не се отказваше той. – Щурмуваме крепостта на лорд Малокио, само че ще ни се наложи да го направим под прикритието на нощта, за да не разбере Съветът на истината кои виджиланти са му видели сметката. Има заклинания, демони, дракони и всичко останало. Проявяваш ли интерес?

– Звучи ми твърде подобно на работата ми.

Били изсумтя.

– Виж, Хари, знам, че цялата тази история с вампирската война те изнервя. И те скапва. Но напоследък твърде много се скатаваш в сутерена си.

– Каква вампирска война?

Били завъртя очи.

– Носят се слухове, Хари. Знам, че Червеният вампирски двор е обявил война на магьосниците, след като ти изгори дома на Бианка миналата есен. Знам, че от тогава насам са се опитали да те убият няколко пъти. Знам даже, че Белият съвет на магьосниците скоро ще се събере в града, за да реши какво да се прави.

Изгледах го навъсено.

– Какъв Бял съвет?

Той въздъхна.

– Моментът не е подходящ да се превръщаш в отшелник, Хари. Имам предвид, виж се само. Кога за последно си се бръснал? Или си вземал душ? Или си се подстригвал? Или си излизал до обществената пералня?

Повдигнах ръка и потърках наболата по лицето ми брада.

– Излизал съм. Излизал съм много пъти.

Били вдигна още една жаба.

– Кога например?

– Например когато ходих на футболен мач с теб и „Алфа“.

Той изсумтя.

– Аха. През януари, Дрезден. А сега е юни. – Били стрелна с поглед лицето ми и се намръщи. – Хората се тревожат за теб. Искам да кажа, знам, че работиш върху някакъв проект или нещо подобно. Но този немит дивак просто не си ти.

Наведох се и вдигнах една жаба.

– Не знаеш какво говориш.

– Знам по-добре, отколкото предполагаш – каза той. – Всичко е заради Сюзан, нали? Нещо се е случило с нея предишната есен. Нещо, с което се опитваш да се справиш. Може би нещо, което са направили вампирите. Ето защо тя е напуснала града.

Затворих очи и положих усилия да не смачкам жабата в ръката си.

– Смени темата.

Били се спря на място и вирна брадичка.

– Не, Хари. По дяволите, ти изчезна от лицето на земята, почти не се появяваш в офиса си, не отговаряш на телефонните обаждания, а когато те потърсят вкъщи, често дори не отваряш вратата. Ние сме твои приятели и се тревожим за теб.

– С мен всичко е наред – казах.

– Ти си отвратителен лъжец. Говори се, че Червените струпват сили в града. И че предлагат на последователите си пълно вампирство, ако някой от тях ти види сметката.

– По дяволите! – промърморих аз.

Започваше да ме боли главата.

– Не е подходящ момент да излизаш навън сам. Дори и през деня.

– Нямам нужда от бавачка, Били.

– Хари, познавам те по-добре от доста други. Знам, че си способен на неща, които останалите хора не умеят – но това не те прави супермен. Всеки понякога има нужда от помощ.

– Не и аз. Не и сега. – Мушнах жабата в чувала и се наведох за друга. – Нямам време за това.

– О, като спомена за време... – Били извади от джоба си сгънат лист хартия и се зачете в него. – Имаш среща с клиент в три часа.

Примигнах.

– Какво?

– Наминах през офиса ти и проверих съобщенията. Някоя си госпожица Съмърсет се опитваше да се свърже с теб, така че ѝ позвъних и ви уговорих среща.

Почувствах, че раздразнението ми отново се надига.

– Какво си направил?

Неговото изражение също показваше раздразнение.

– Проверих и пощата ти. Хазаинът ти е изпратил предупреждение. Ако не си платиш наема до една седмица, ще те изхвърли.

– Кой, по дяволите, ти е дал правото да си пъхаш носа в моя офис, Били? Или да се обаждаш на клиентите ми?

Той пристъпи ядосано към мен. Наложих ми се да се съсредоточа върху върха на носа му, за да избегна риска да го погледна в очите.

– Слез на земята, Хари. Аз съм ти шибан приятел. През цялото време се криеш в апартамента си. Трябва да си доволен, че ти помагам да си спасиш работата.

– Дяволски си прав, че това е моя работа – озъбих се аз. Дамата с пазарската количка се скри извън обсега на периферното ми зрение, колелцата скърцаха зад гърба ми. – Моята. И не ти влиза в работата.

Той издаде напред челюстта си.

– Чудесно. И сега просто ще допълизиш обратно в бърлогата си и ще чакаш да те изхвърлят от там? – Той разпери ръце. – Мили боже, човече. Няма нужда да съм магьосник, за да видя кога някой се движи по наклонената плоскост. Ти си зле. Нуждаеш се от помощ.

Забих пръст в гърдите му.

– Не, Били. Не се нуждая от помощ. Нямам нужда да са ми бавачки шайка хлапета, които си мислят, че само защото са научили някой друг номер, са готови да бъдат Самотния рейнджър със зъби и опашка. Нямам нужда да се притеснявам за хората около мен, които вампирите да атакуват само защото не могат да се доберат до мен. Нямам нужда да се терзая и да се чудя кой друг ще пострада заради това, че съм допуснал грешка. – Наведох се, сграбчих още една жаба и докато се изправях, измъкнах чувала от ръцете на Били. – Нямам нужда и от теб.

Естествено, точно в този момент ме атакуваха.

Като опит за убийство не беше изтънчено. Изрева двигател и един малък черен пикап прескочи бордюра към парка на петдесетина ярда разстояние. Той се друсаше и залиташе на едната си страна, гумите му разравяха бразди по нагрятата от слънцето трева. Двама мъже се бяха вкопчили за ролбара в каросерията на пикапа. Бяха облечени целите в черно, включително и с черни слънчеви очила върху черните скиорски маски на лицата си, а и пищовите им пасваха по цвят – автоматични оръжия, подобни на миниузита.

– Назад! – изкрещях аз.

Сграбчих с дясната си ръка Били и го скрих зад себе си, а с лявата разтърсих гривната на китката си, окичена с редица дребни защити в средновековен стил. Насочих ръката си към приближаващия се пикап и съсредоточих волята си върху гривната. Между мен и пикапа внезапно се разгърна прозрачна блещукаща полусфера.

Пикапът заби спирачки. Двамата стрелци не го изчакаха да спре. С ловкостта на герои от екшъните те насочиха оръжията си горе-долу в моя посока и изпразниха пълнителите им в гръмотевичен откос.

От защитното поле пред мен се разлетяха искри, а куршумите с вой и свистене рикошираха във всички посоки. Гривната ми стана неприятно гореща за една-две секунди, подаването на енергия към щита достигна лимита си. Опитах се да наклоня щита така, че куршумите да отскачат възможно най-високо. Бог знае накъде отлитаха – надявах се само, че няма да се насочат към преминаваща кола или случаен минувач.

Автоматите изсракаха, изпразнени. Двамата стрелци се заеха да ги зареждат с отривисти непрофесионални движения.

– Хари – извика Били.

– Не сега!

– Но...

Свалих щита и вдигнах дясната си ръка – тази, която проектира енергията. Сребърният пръстен на показалеца ми беше омагьосан да трупва кинетична енергия всеки път когато ръката ми се помръдне. Не бях използвал пръстена от месеци – сигурно в него се беше натрупала толкова много енергия, че чак ме беше страх да я използвам срещу

стрелците. Тя можеше да убие единия от тях, което би било равносилно на това, да ги оставя да ме напълнят с куршуми. Белият съвет изобщо не се церемонеше с нарушителите на Първия закон на магията: „Не убивай!“.

Технически аз вече го бях нарушавал веднъж, не можех да допусна да се случи отново.